

Літературно-мистецька сторінка

ВІРШІ ВІД ДУШІ

Марія ОСТАПЧУК

Поезія заспокоює,
Приносить у душу мир,
Струни їй підлаштовує.
Гляди, й ти вже її кумир.

На струнах звучить мелодія.
Чарівна, співзвучна мить.
Поглянь, он уже симфонія,
У грудях твоїх дзвенить.

Ім'я диригентів – щастя,
Яке ти в цей час відчуваєш.
Ім'я диригентів – радість,
Яку ти на серці тримаєш.

Поезія – дивна музика,
Що лине з глибин душі.
Поезія – серця лірика,
Відкриваю її в собі.

Ми закохуємось, як востаннє.
Саме тоді приходить страждання,
Прискореного пульсу звучання.
Серця пориви та сподівання.

Довге очікування, хвилювання.
Зіниць замріяних світіння,
Думок незвичних переплетіння.
На мить зупинитись бажання...

І все це – заради кохання,
Яке мов на крилах мчить.
Нестримно стрілюю Амура
До серця воно летить.

Марія ОСТАПЧУК народилася в с. Лідихів Кременецького району. Закінчила Лідихівську ЗОШ, поступила до Кременецької гуманітарно-педагогічної академії ім.Тараса Шевченка. Нині вона – студентка другого курсу спеціальності «Історія». Дівчину вабить романтика експедицій. Захоплюється розкопками, робить перші аналітичні висновки про отримані «трофеї».

У вільний час любить малювати, читати книги. Особливе задоволення приносять вірші, які почала писати у п'ятнадцятирічному віці. У поезії намагається краще вивчити зовнішній світ природи і людей, а також внутрішній світ, тобто зрозуміти, проаналізувати та записати власні думки, почуття, переживання. У майбутньому мріє, що поезія буде доповненням до основної професії.

Переповнилися в мені,
Зупинилися на листі.
Щось сказати вони хотіли,
Й не завжди, мабуть, уміли.

Їх тому у світ пустила,
Щоб літали легкокрило.
Те, чого я не сказала,
На папері записала.

Ходи-но сюди,
Тебе обійму.
Пригорну до серця
І не відпущу.
Долоню твою,
У своїй затисну,
Й, заплющивши очі,
На вушко шепну
Про те, як чекаю,
Щодня виглядаю,
Про те, як же сильно
Тебе я люблю.

Прощай, і на цей раз – уже назавжди.
Очі свої від моїх відведи.
Плечі тонкі із обіймів звільни,
Хай не приносять болю вони.

Непросто цей біль на душі втамувати.
Можливо, не раз буду ще сумувати
І в ночі холодні не зможу я спати...
Та досить уже через тебе зітхати!

Знай, тебе у моєму житті вже немає,
А все що було, те швидко минає.
Й нас разом уже ніщо не тримає,
Тож туга нехай тебе не діймає.

Це такий собі блокнот,
Прочитаєте от-от.
Тут записані вірші,
Й усі вони від душі.

Лягли рівно, у рядок,
Мов мережево з думок.
Поплелися, як повитиця,
Полилися, як та водиця.

Тобі не пробачу, тож просто іди!
Хай вітер задує всі наші сліди.
Слів зайвих не треба. Прощай і прости.
Усе забувай – і мене відпусти...

Побажайте побільше натхнення!
Воно потрібне нам більше всього:
Щоб веселим робить повсякдення,
Щоб було в ньому менше сумного.

Розстелімо веселку із неба –
І не буде закінчення цьому,
Щоб дивилися на мені й на тебе
Оці барви так по-живому.

В різнобарв'ї вогнів незабутньому
Хай душа призабуде про втому.
Ми повинні жити в майбутньому.
У далекому й досить близькому.

Наш час іде, життя проходить,
Хтось просто щастя свого жде.
Хтось його втратив, хтось шукає,
Для когось доля шанс дає.

Отримавши, його марнуємо,
А потім на життя ми злі.
Хоча самі його руйнуємо
І знов лишаємось одні.

Ми просто мовчки відпускаємо
Минулі ці, прожиті дні,
Усе в думках своїх блукаємо
І вірим власній знов брехні.

Десь зозуля закує,
Вербі смутку додає.
Верба шелестить до вітру:
«І прилети, хоч сльози витри».

А він спішить на льоту,
Щоб розважити вербу:
– Важко тут тобі одній,
Без сусідів, без надій.

Чом ти хилишся у воду?
Чи шукаєш давню вроду?
– Ні, – одказує верба,
На душі моїй журба:

Важко бути сиротині,
Як без матері дитині.
Тому смуток із бідую
Я ділю лише з водою,

Що спілкується зі мною,
Ніби з рідною сестрою.
Тільки в ній – моя розрада.
Я струмочку дуже рада.

Чи то на долю нарікаємо
І заздрим іншим крадькома.
Комусь надія серце крає,
А в когось і зовсім богма.

Хтось ненародженим вмирає,
А той прожив життя дарма.
Та час нікого не питає:
Зажмуришся – й весни нема...

Відкриєш очі – зрілість літня
Зігріє радістю тепла,
Щоб осінь щедро й непривітна
Нам старість- зиму привела...

Ось повільно падає з гілля
Знову жовтий листок осінній,
Прощальне сонця проміння
Вкриває пейзаж вечірній.
Навкруги – дивовижна тиша.
У в грудях – приємний щем.
Хмари плывуть собі нишком.
В повітрі пахне дощем...
Йду на зустріч знову до тебе.
Під ногами лежать каштани.
Знову серце злетить до неба,
Де ми щастя знайшли, коханий.

ВЕРБА І СТРУМОЧОК
Чуєш, в полі передзвін:
Від дзвіночків лине він.
Он тече струмок у гай.
Глянь, навколо справжній рай!

Б'є струмок із джерела,
Де росте стара верба.
Вона схилена, сумує:
Сама днює і ночує.

ПОЛЬОВИЙ МАК
Поглянь, як буяє та квітне
Довкола польовий мак.
І здавалось, що серед квітів
Він – звичайний собі простак.

Не граційна троянда
І навіть не пишна жоржина.
Але, погодься, він також
Природи важлива частина.

Від землі з кожним днем усе вище.
Гляньте, красень який!
Тяжіє до сонця поближче,
Прагне швидше розкрити пелюстки.

Такий ніжний, тендітний, неспілий
Пустить пагін в довколишній світ –
Рожевий, червоний та білий
Одразу ж з'являється цвіт.

Ось рожевий бутон розпустився –
Аж сяє в ранковій росі.
Умить до землі похилився
Червоний у чистій красі,

Квітне, як ніжне малятко,
Сніжно-білий бутончик.
Від нього світла достатньо,
Як літечкові – від сонця.

Як жаль, що так швидко минають
Ті літні, чудові дні.
Лиш спогади залишають
І радісні, і сумні.

Вітер розбризкав охоче
Макові пелюстки.
Осінь надворі торочить
Із павутиння нитки...